

Himmel og helvede ligger i Schweiz

Ursula Meiers »Drengen fra bjerget« beviser, at den kritiske socialrealistiske film er højaktuel i en krisetid. Samtidig er den et gribende og poetisk *slice of life*-drama om forholdet mellem søskende.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Schweiz er måske mest kendt for kukure, chokolade og ost – og for at være vinterdestination og skattely for nogle af verdens rigeste. Alpelandet er dog også en markant filmnation inden for den europæiske kunstfilm. Det er Ursula Meiers »Drengen fra bjerget« et tydeligt bevis på.

Den er samtidig et bevis på, at den kritiske socialrealistiske film langt fra er død og borte.

Tværtimod er den højaktuel i en tid, hvor udbredt fattigdom igen er en nærværende realitet i vores ellers velstående del af verden. Den er måske endda mere berettiget nu end længe.

»Drengen fra bjerget« er dog – heldigvis – meget mere end bare en film om social nød.

For ud over at være en fin og skarpt optrukket himmel-og-helvede-skildring, der uden løftede pegefingre og belæringer anskueliggør afgrundsdybe klasseforskelle, er den også et både gribende smukt og poetisk *slice of life*-drama om det svære forhold mellem mennesker.

»Toiletpapir, mælk og pasta«

Titelfiguren, 12-årige Simon (Kacey Mottet Klein), bor sammen med sin ældre søster Louise (Léa Seydoux) i et socialt boligbyggeri i dalen nedenfor et luksuriøst skisportssted. Da Louise har svært ved at holde på et job, har Simon taget på sig at sørge for et tilskud til hendes minimale understøttelse.

Hver dag tager han svævebanen op til bjerget, hvor han stjæler de rige turisters dyre udstyr og ski. For at få til »toiletpapir, mælk og pasta«, som han udtrykker det, sælger han byttet videre til børn i dalen og de omrejsende sæsonarbejdere, der servicerer stedets overklasse.

Da Louise får en ny kæreste, og Simons forretninger begynder at gå skævt, sættes det i forvejen komplicerede forhold mellem de to søskende på prøve, og godt bevarede hemmeligheder afsløres. Mod slutningen anslås (måske?) alligevel en tone af håb, men det vil jeg overlade til jer selv at afgøre, hvis I ser den – og det har filmen fortjent!

Ikke en familiefilm i gængs forstand

En del af styrken i »Drengen i bjerget« ligger i, at den som fortælling ikke er opbygget omkring et traditionelt plot, hvor handlingen drives frem af hovedpersonens projekt. Her er der snarere tale om to løseligt organiserede, men tæt sammenvævede handlingstråde, som skiftevis fremhæves, og det bidrager fint til filmens realistiske tilgang.

Samtidig er den meget velspillet, og jeg må her især fremhæve Kacey Mottet Klein som Simon – han gør det fremragende. Det er også en meget smuk film, hvor man heller ikke har været bange for at vise medaljens bagside. Flere af billedkompositionerne er simpelthen sublime – for eksempel en indstilling af det enlige højhus, hvor de to søskende bor, med de allestedsnærværende bjerge i baggrunden.

Selvom »Drengen fra bjerget« handler om et barn, er det ikke er en familiefilm i gængs – kommerciel – forstand. Det er dog en film, man sagtens kan se sammen med sine unger, og de ville absolut ikke tage skade af det.

»Drengen fra bjerget« (instr.: Ursula Meier, Schweiz/Frankrig 2012, 97 min.). Premiere d. 24. januar i Gloria (København), Vester Vov Vov (København), Øst for Paradis (Aarhus), Biffen (Aalborg), Cafe Biografen (Odense), Frysehuset (Holbæk) og Nicolai Biograf (Kolding).

Redaktion: Modkultur

Emneord: Schweiz | socialrealisme | Film

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**